



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 121/2022
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Стефана Петровића, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Београду Кж1 552/21 од 08.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Петровића, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Београду Кж1 552/21 од 08.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1285/20 од 07.06.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, за коју је одређено да је окривљени дужан да плати у року од 6 (шест) месеци у шест једнаких месечних рата, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом је одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у року од 6 (шест) месеци, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом на основу члана 87. КЗ у вези члана 246а. став 5. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе опредељених у изреци пресуде. На основу члана 264. став 1. ЗКП у вези члана 261. и 262. ЗКП, окривљени је обавезан на плаћање паушала у износу од 5.000,00 динара и трошкова кривичног поступка, чију висину ће суд одредити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 552/21 од 08.10.2021. године, усвајањем жалбе Другог основног јавног тужилаштва у Београду, преиначена је пресуда Другог

основног суда у Београду К 1285/20 од 07.06.2021. године и то само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Виши суд у Београду окривљеног АА осуђује на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 7 (седам) месеци, док у непреиначеном делу побијана пресуда остаје неизмењена.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Петровић, у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи пресуду Вишег суда у Београду Кж1 552/21 од 08.10.2021. године, тако што ће окривљеном изрећи казну у границама оптужног предлога или да укине побијану пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је другостепени суд прекорачио оптужбу. Друго основно јавно тужилаштво у Београду је по наводима захтева, противно одредби члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП, изјављеном жалбом на првостепену одлуку променило обавезни елемент оптужног предлога, у погледу мере кривичне санкције чије се изрицање тражи, тако што је у жалби предложило знатно строжу кривичну санкцију од оне која је предложена оптужним предлогом, а што у смислу одредаба члана 409. ЗКП није дозвољено, јер тужилац може вршити измену оптужног акта само у току главног претреса. Виши суд у својој одлуци, према наводима захтева, поступајући по жалби тужиоца се не креће у границама оптужног предлога, већ изриче знатно строжу санкцију, чиме прекорачује оптужбу. Поред тога, бранилац наводи да се у смислу одредбе члана 420. став 1. ЗКП, оптужни акт може мењати само на главном претресу, а не и у поступку по жалби, као и да суд није везан за предлог тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела, али да је суд везан предлогом тужиоца у погледу мере и врсте кривичне санкције из оптужног акта.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док суд није везан за предлоге тужилаштва у погледу правне квалификације кривичног дела (став 2. истог члана).

Одредбом члана 500. став 1. ЗКП је прописано да оптужни предлог садржи: 1) име и презиме окривљеног са личним подацима уколико су познати; 2) кратак опис дела; 3) законски назив кривичног дела; 4) означање суда пред којим се има одржати главни претрес; 5) предлог које доказе треба извести на главном претресу, са назначењем чињеница које би се имале доказати и којим од предложених доказа; 6) предлог врсте и мере кривичне санкције и мере чије се изрицање тражи.

Одредбом члана 518. став 3. ЗКП прописано је да на главном претресу, судија није везан за предлог јавног тужиоца у погледу врсте и мере кривичне санкције (члан 500. став 1. тачка 6. ЗКП).

У конкретном случају правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, будући да се првостепени суд кретао у оквиру предложене кривичне санкције из оптужног предлога Кт 2567/20 поднетог 17.11.2020. године, док је тужилац у жалбеном поступку предложио строжу казну - Кт 2567/20 од 21.06.2021. године, па је другостепени суд у жалбеном поступку изменио одлуку о кривичној санкцији, крећући се у оквирима предлога јавног тужиоца у погледу врсте и мере кривичне санкције, чиме по налажењу Врховног касационог суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, нити су повређене одредбе члана 500. став 1. тачка 6) ЗКП, па Врховни касациони суд супротне наводе браниоца оцењује као неосноване. Све и да се суд није кретао у оквирима предлога јавног тужиоца који је изјавио жалбу, прекорачења оптужног акта не би било, јер суд није везан за предлог тужиоца у погледу врсте и мере кривичне санкције.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да побијаном правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је окривљени другостепеном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од једне године и седам месеци, чиме је повређено уставно право на правично суђење, да је окривљени признао наведено кривично дело како би поступак био ефикаснији јер је првобитно оптужним актом била предложена казна затвора од шест месеци у кућним условима, те истиче олакшавајуће околности, које у захтеву наводи и образлаже. Бранилац сматра да олакшавајуће околности, као и ресоцијализација окривљеног, упућују на закључак да је у конкретном случају изречена казна затвора превисоко одмерена, односно да је било места изрицању блаже кривичне санкције.

У захтеву се на тај начин указује на погрешну оцену одлучних чињеница од којих зависи одлука о казни, односно околности побројане у члану 54. став 1. Кривичног законика, које за разлику од правно релевантних чињеница од којих зависи одлука о кривици и правној квалификацији дела, представљају чињенична питања, (у оквиру одредбе члана 441. став 1. ЗКП.)

Изнетим наводима захтева, иако формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног у суштини истиче да суд није правилно одмерио казну с обзиром на околности које утичу да казна буде већа или

мања чиме, по налажењу Врховног касационог суда, указује на неправилну одлуку о кривичној санкцији, односно на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену изнетих навода. Ово из разлога што повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП, није повреда прописана у члану 485. став 4. ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Петровића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.